

РЕШЕНИЕ

№ 2676

гр. София, 15.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 100-ЕН СЪСТАВ, в публично заседание на осми март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ЯНА В. НИКОЛОВА
ДИМИТРОВА

при участието на секретаря А.Т.
като разглежда докладваното от ЯНА В. НИКОЛОВА ДИМИТРОВА
Административно наказателно дело № 20211110217796 по описа за 2021 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 58д и сл. от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по жалба на „XXXX“ ЕООД срещу наказателно постановление (НП) № 615138-F633863/02.12.2021 г., издадено от Директор на дирекция „Обслужване“ в ТД на Национална агенция по приходите (ЦУ-НАП), с което на жалбоподателя на основание чл. 178 от Закон за данък върху добавената стойност (ЗДДС) е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 500 /петстотин/ лева, за нарушение на чл. 132, ал. 2 от ЗДДС.

В жалбата са изложени твърдения, че обжалваното НП е незаконосъобразно, неправилно и се иска неговата отмяна. Жалбоподателят посочва, че извършеното нарушение е „маловажен“ случай, изтъквайки аргументи, че дружеството не е осъществявало търговска дейност към датата на подаване на заявлението за регистрация по ЗДДС. Допълва се, че не са настъпили вреди от нарушението като още преди датата на съставяне на АУАН, дружеството е изпълнило задълженията си. Иска от съда наказателното постановление да бъде отменено. Прави възражение за прекомерност относно евентуално претендирано юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно уведомен се

представлява от адв. А.Т., с пълномощно по делото. Поддържа изложените в жалбата съображения. Иска от съда да отмени обжалвания акт.

Въззиваемата страна – Директор на дирекция „Обслужване“ при ТД на НАП – София-град – редовно уведомена, представлява се от юрк. М.П. която моли наказателното постановление да бъде потвърдено. Претендира се присъждането на разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като прецени обхвата на съдебния контрол, събраните по делото доказателства и направените доводи, намира следното:

Жалбата е подадена в законоустановения срок (наказателното постановление е връчено на 08.12.2021 г., а жалбата е подадена на 10.12.2021 г.), от процесуално легитимирано лице и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, поради което същата е *допустима*.

След преценка на събрания по делото доказателствен материал съдът прие от фактическа страна следното:

Жалбоподател е „XXXX“ ЕООД, XXXXXXXXXX, със седалище XXXXXXXXXX. Същото се представлява от С. В. М. с ЕГН *****.

На 30.08.2021 г., дружеството било вписано в Търговския регистър. На същата дата, в Агенцията по вписванията, с удостоверение № 20210830102347, бил вписан и капитал на дружеството в размер на 280 151 лв., който бил под формата на непарична вноска /недвижим имот/, оценен от вещо лице, а за апортиращо лице било посочено регистрираното по ЗДДС, считано от 01.08.1994 г., дружество „XXXXXXXXXX. За данъчните периоди – август, септември и октомври 2021 г., дружеството подавало нулеви данъчни декларации.

На 29.10.2021 г., представител на дружеството, подал в НАП, Заявление за регистрация по Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС), с вх. № 0000-0094846/29.10.2021 г., за регистрация на дружеството по ЗДДС, на основание чл. 132, ал. 5 от ЗДДС. На 01.11.2021 г., главен – инспектор по приходите – Георгиева, издала Резолюция за извършване на проверка № 222692103443935/01.11.2021г., касаеща дейността на „XXXX“ ЕООД.

На 05.11.2021 г., свидетелят В., извършила проверка и констатирила, че дружеството е подало декларацията със закъснение от 53 дни, поради което и на 08.11.2021 г. съставила, в присъствието на двама свидетели, АУАН № F633863/ 08.11.2021г., приемайки, че като дружеството не е подало в срок до 06.09.2021 г. (в 7-дневен срок от вписване на обстоятелството по чл. 10, ал. 1, т. 3 от ЗДДС в ТР), декларация за регистрация по ЗДДС, е нарушило разпоредбата на чл. 132, ал. 2 от ЗДДС. Актът бил връчен на представител на дружеството, който го приел без възражения. В законоустановения срок по чл. 44 от ЗАНН, дружеството подало писмени възражения срещу така съставения АУАН.

На 02.12.2021 г., при идентична словесна и цифрова квалификация, било издадено и оспореното наказателно постановление №

615138-F633863/02.12.2021 г., с което на основание чл. 178 от Закон за данък върху добавената стойност (ЗДДС) на жалбоподателя било наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 500 /петстотин/ лева, за нарушение на чл. 178 от ЗДДС. Постановлението било връчено на 08.12.2021 г.

Гореизложената фактическа обстановка съдът изведе, анализирайки събраните по делото писмени и гласни доказателства – показанията на св. В., справка декларация за ДДС (л. 8-10), вносна бележка (л. 11), пълномощно адв. Т.а (л. 12), заявление за регистрация по ЗДДС (л. 13-14), резолюция за извършване на проверка (л. 15), АРЗДДС (л. 16-18), справка от търговския регистър (л. 19-21), заповед № ЗЦУ-1149/25.08.2020 г. (л. 33-35), пълномощно Марияна Пенчева (л. 36), заповед № 737/ 30.03.2015 г. (л. 49).

Съдът се довери на показанията на свидетеля В., които са последователни, логични и потвърждават възприетата от съда фактическа обстановка. Като от същите се изведе информация, относно дата, място и начин на осъществяване на проверката относно подадена от дружествата декларация за регистрация по ЗДДС. Фактите от свидетелските показания на св. В., се подкрепят от приложените по делото протоколи от извършената проверка, както и от приложените справка от търговския регистър, за чиято достоверност, с оглед публичния характер на същия, съдът се довери.

Доколкото страните не спорят относно установените фактически постановки, то съдът намира, че не е необходим по задълбочен анализ.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Като инстанция по същество, в производството по реда на чл. 59 и следващите от ЗАНН, районният съд осъществява цялостна проверка относно правилното приложение на материалния и процесуалния закон, независимо от основанията, посочени в жалбата.

В изпълнение на това свое правомощие съдът намира, че АУАН и НП са съставени/издадени от материално и териториално компетентни органи видно от – чл. 193, ал. 2, пр. 1 ЗДДС и заповед № ЗЦУ-ОПР-17/17.05.2018 г., т. 2.1., относно актосъставителя, както и чл. 193, ал. 2, пр. 2 ЗДДС и т. 1. 2. б. „в“ от посочената заповед – относно АНО.

Същите отговарят по форма и съдържание на изискванията по чл. 42, респ. чл. 57 от ЗАНН, констатираното нарушение е изчерпателно описано в акта за установяване на административно нарушение, по идентичен начин – описано и в наказателното постановление, подведено е правилно под съответната норма на материалния закон, надлежно връчени на нарушителя чрез упълномощено от него лице, с оглед гарантиране на неговите права. Тук е моментът да бъде посочено, че нарушението е достатъчно точно и ясно описано, като в актовете са посочени и доказателствата, въз основа на които проверяващите органи са обосנוвали извършването на административното

нарушение, както и че страните не спорят за същото, а единствено се навеждат твърдения за наличието на основания за прилагането на чл. 28 от ЗАНН.

Воден от горното съдът намира, че административнонаказващият орган не е извършил нарушения при провеждане на процедурата по съставяне на обжалваното наказателно постановление. За да е налице съществено процесуално нарушение, то следва действително за нарушителя да не може да стане ясно от съдържанието на акта и съответно наказателното постановление, за какво именно негово поведение бива санкциониран и въз основа на кой закон.

В тази насока следва да се има предвид, че нарушението е осъществено чрез бездействие след законоустановен седемдневен срок, в случая от вписване на обстоятелствата по чл. 10, ал. 1, т. 3 ЗДДС в ТР, което е осъществено на 30.08.2021 г. Нарушението се извършва, чрез бездействие и същото е довършено на датата следващата установения в закона срок. В процесния случай 7-дневният срок, изтича на 06.09.2021 г., който ден обаче не е присъствен, следователно дружеството е имало задължение да подаде декларацията си до 07.09.2021 г., а не до 06.09.2021 г. включително, както е посочил АНО в НП. Но предвид изложеното, относно кога едно нарушение е съществено и е от категорията на абсолютните такива, съдът намира, че не може да се счете, че в случая е констатирано такова, доколкото жалбоподателят не отрича факта на извършеното нарушение, като сочи и закъснението, което му е известно, а и същото е подало декларацията си 53 дни след установения в закона срок.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира, че от обективна страна дружеството – жалбоподател е осъществил административно нарушение с правна квалификация чл. 132, ал. 2 от ЗДДС.

Безспорно е установено, че дружеството жалбоподател е данъчнозадължено лице по смисъла на чл. 3, ал. 1 от ЗДДС, поради което и е длъжно да спазва правилата регламентирани по ЗДДС. По силата на чл. 132, ал. 1 от ЗДДС на задължителна регистрация подлежи лице, което придобие стоки и услуги /на основание чл. 10, ал. 1 ЗДДС/ от регистрирано лице. В чл. 10, ал. 1, т. 3 от ЗДДС изрично е посочена, хипотезата на процесния случай – а именно апортна вноска (непарична вноска) в търговско дружество. Съгласно чл. 132, ал. 2 и ал. 3 от същия закон, регистрацията на придобилото непарична вноска лице се извършва с подаване на заявление за регистрация в 7-дневен срок от вписване на обстоятелството по чл. 10, ал. 1 ЗДДС в Търговския регистър. В настоящия случай видно от данните в Търговския Регистър, на 30.08.2021 г. е вписан учредителният акт на „XXXX“ ЕООД, в който в раздел „Капитал и дялове“ е посочено, че капиталът на дружеството се състои от непарична вноска, представляваща подробно описан недвижим имоти, оценен от независими вещи лица с Акт за назначаване № 20210622130716/23.06.2021 г., на сума в размер от 280 151 лв. По делото

липсва спор, че вносителят на непаричната вноска е „XXXXXXXXXX“ АД, което дружество е регистрирано по ЗДДС, считано от 01.08.1994 г. Следователно от този момент настъпва и задължението за регистрация по чл. 132, ал. 1 от ЗДДС.

Въз основа на гореизложеното съдът приема, че като в 7-дневен срок, считано от 30.08.2021 г., дружеството не е подало заявление за регистрация по ЗДДС, то е нарушило разпоредбата на чл. 132, ал. 2 от ЗДДС.

Деянието е съставомерно от обективна страна, като с оглед обстоятелството, че е ангажирана административнонаказателната отговорност на юридическо лице, и доколкото се касае за обективна отговорност, то не следва да се обсъжда въпросът за субективната страна на деянието, тъй като отговорността е обективна.

Правилно АНО е приложил и санкционната разпоредба, като за неизпълнение на задължение по чл. 132, ал. 2 от ЗДДС се прилага разпоредба на чл. 178 от ЗДДС. Наказващият орган е преценил вида и тежестта на наказанието, и тъй като същото не е със завишена степен на обществена опасност, точно е определил размера на санкцията, а именно минималният, предвиден в закона – 500 лв.

По отношение преценката дали извършеното нарушение представлява маловажен случай по смисъла на чл. 28 от ЗАНН, съдът намира следното – при определяне на маловажните случаи при административните нарушения следва да се съобразяват разпоредбите на чл. 11 от ЗАНН и чл. 93, т. 9 от НК. След съвкупна преценка на събраните по делото доказателства, настоящият състав приема, че административното нарушение, за което е санкционирано дружеството, не следва да се квалифицира като „маловажен случай“. В конкретния случай не са събрани доказателства, които да установяват обстоятелства, обуславящи по-ниска степен на обществена опасност на конкретно извършеното административно нарушение, доколкото дружеството е бездействало 53 дни. Имайки предвид важността за осигуряване на прозрачност и осъществяване на своевременно контрол на иначе динамичните отношения, които се регулират от надзорните органи, съдът намира, че не следва да толерира процесния случай като маловажен, тъй като това би довело до недопустимо занемаряване на установените кратки срокове за подаване на заявление за регистрация. Следва да бъде посочено, че законодателят не прави разлика, дали има резултат от осъществяваната независима икономическа дейност, по аргумент на чл. 3, ал. 1 ЗДДС, поради което и аргументите за липса на осъществявана търговска дейност в посочения период не омаловажават липсата на изпълнение на вмененото задължение.

При този изход на делото основателна е претенцията на въззиваемата страна за присъждане на разноски, представляващи юрисконсултско възнаграждение. Съгласно чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ възнаграждението за защита в производство по ЗАНН е в размер от 80

до 150 лв. На основание чл. 63д, ал. 4 ЗАНН, съдът определя размера на дължимото възнаграждение, въз основа на сложността на делото и осъществените действия за процесуална защита. С оглед изложеното, като съобрази липсата на прекомерна сложност на настоящото производство, както и провеждането на едно съдебно заседание, справедливо следва да бъде определено юрисконсултско възнаграждение в минималния размер от 80 лв. До този размер претенцията на въззиваемата страна съдът намира за основателна.

По изложените съображения и на основание чл. 63, ал. 2, т. 5 от ЗАНН, Софийски районен съд, НО, 100 състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление (НП) № 615138-F633863/02.12.2021 г., издадено от Директор на дирекция „Обслужване“ в ТД на Национална агенция по приходите (ЦУ-НАП), с което на „XXXX“ ЕООД, XXXXXXXXXX на основание чл. 178 от Закон за данък върху добавената стойност (ЗДДС) е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 500 /петстотин/ лева, за нарушение на чл. 132, ал. 2 от ЗДДС.

ОСЪЖДА „XXXX“ ЕОО, XXXXXXXXXX да заплати на НАП на основание чл. 63д, ал. 4 вр. ал. 1 от ЗАНН сумата от 80,00 лв., представляваща разноски юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване по реда на глава XII от АПК – пред Административен съд - София град в 14-дневен срок от получаване на съобщение за изготвянето му и на основанията, предвидени в НПК.

Съдия при Софийски районен съд: _____